

Պղբով անիւն օծին վրային առ ի շեղ,
 Կամ թէ անցորդ մը քարի հանր հարուածով
 Զարնէ թողու դայն կիսամեռ ու կոշկոճ,
 Զուր ան փախել ուզելով ճիւղ կը թափէ
 Կազմելու իր մարմնով նրկայն պարոյրներ,
 Սարսափելի մէջքն վեր՝ ուշքը հրափառ,
 Ու կը շքէ վերջն ուղղաբարձ տրնկելով.
 Վիբաւոր մասը կաղ ի կաղ կը սողայ
 Ընդհատելով մանեակներուն զումարտակն
 Ոյ վէտ ի վէտ, ոյրատապոյտ զաւարներն,
 Այսպէս դանդաղ կը յառաջէր լատտափայտն
 Իր թիկերուն բեկորներով. ան սակայն
 Պարզելով իր առաջատուները հովին,
 Կառահանգիտու կը մըտնէ լի՝ առաքատու.
 Ենչանս զոչ մնացած նուէին փրկուելէն
 Իւ նաւազին ողջամբ դարձին՝ մորցանակն
 Որ խոստացաւ կը պարզեն Սերգեստին.
 Կու տայ ՚դախին մ'անոր՝ հըմուա Պալլասի
 Սրունտաներուն՝ որ կը կոչուէր Փոյոյլ,
 Կրնուուէի, զոյգ մանչեր կախուած ծիծերէն.

Թարգմ. Հ. Ա. ՂԱԶԻԿԵԱՆ.

ՀԻՆԳԵՐՈՒՄԻ ԳԻՐԹ

ԲԱՆԴԵՆ ԵՒ ԻՄՈՍՏՏՈՒԹԻՒՆ

Շիրիքեկ

Զատուած իւր մէկ սիրիկիէն
 Բաղդն օր մ'եկաւ իմաստութեան
 Ըսաւ. «Եեզ տած զանձնս ամէն
 Մտերմուհին եղիր միայն»

«Դնորհներով էն ճոխ, էն պերճ
 Զարդարեցի զայն մար մը պէս,
 Գեռ ունենաւ կ'ուզէ անվերջ
 Ու կ'ըսէ ինձ. Ալաւ մըն հո»

«Ի՛նչու քոյրիկ մտերմանանք.
 Արօրիկ վրայ լտանջիս յար,
 Կը հեղու՞մ զիրկդ շնորհներ թանկ.
 Հոս բաւ է ինձ և քեզ համար»

Իմաստութեանն ղէմքն ի ժպիտ
 Ըսաւ, քրտիճն սրբիւէ ետք.
 «Կը սպաննէ զիճք, տե՛ս, սիրելիդ,
 Իրթ հաշտուէ՛, քեզ չ'ունիմ պէտք»

Թարգմ. Գ. Գ. Գ. ԱՐՄԻՆԻ

Երոստադեմ

Հ Ի Ն Ծ Ա Ս Վ Ա Ն Պ Ե Ր

Փընքոյշ վանկերն պուրակին մէջ կը հլւճին,
 Երազներու խօլ թրմերովը զինով.
 Խունկի ծածանք մ' հոն կը թևէ՛ և տնոփ
 Կը քրնանան արձագանգներն այգածին.

Հովիւ աղջիկն աւ կը ներհէ հեռ սրնգին.
 Իւ մայիւնները գառներուն կ'անհետն
 Մօր քոյն ի վեր՝ որ կը զըզուէ իրր յետին
 Պարտք մայրենի՝ իր ձաղուկները փափկէն:

Եւ այդ պահուն խորհրդաւոր զիշերին՝
 Երբ թըրիջներ՝ խոր հանդարտին մէջ վերին
 Կի՛ծ կը խայթեն բնութեան հրազը այս մեծ,

Ահ, այդ պահուն և իմ մատներս թոյլ թոյլ
 Ահ չեն շնչենք քնարիս ոչրերն և կամ հեծ,
 Ու կ'աղթեն լուա հաւաքով մը անդու:

ԱՆԱՐՈՆ

1907 Փետր. 26. Մ. Վ.

Ա Ն Ի Ք Ն Ե Ր Ը

Ախ՛բ, ախ՛բ ծովուն կապուալ փըրփ
 Երազներու պէս խարուսիկ տառաւն,
 Իւ ափունքները հեռաւոր կ'երեւան
 Համայն ճերմակ՝ սարսուռներով փրփուրի:

Նրոյուն հրակայ լանջքն ճրնած հառաչներ
 Գաղաղիքն ունին՝ զաղանիքը սև անդունդին,
 Այդ ալիքներն Երկնի խորքին կը ձգտին
 Անոր հուրքին՝ ուր իրենց կերբը մեռնէր.

Վերի կապուտն աղօթքն ունի և Աստուած,
 Վարդ զըմեռք մ'իւր կերքերովն է նետուած
 Որ նախանձի կոյր զայրոյթով կը հլւճի:

Պիտի ճայթին այսպէս յաւէտ այդ ալիք
 Անհունին ձեռքն իրեն չընչին խաղալիկ,
 Իւ անոնց հեռ մարդուն տըրտունն աւ լացի:

ԱՆԱՐՈՆ

1907 Փետ. 16. Միտր. Վ.